

sigui el més secundari, que ja comentarem—, però en afegir-hi «*llaut*: desprendimiento muy grande de nieve», sembla que ell o el seu editor pensen en el cast. *alud* (que deu usar algun esportiu foraster), forma certament inexistent, i això denota ja un coneixement poc viu del terme.—³ Tampoc no es confon allà amb el *carant*—rocós i estimbat—, a Gorp m'explicaven «*carants* són unes *llaus* que s'han riatjat, que s'ho ha emportat l'aigua tot», 1957; no es confon amb la *carrua* en el Pallars Sobirà i Urgellet, que no és rocosa sinó boscosa, però sí quasi estimbada i serveix per llançar-hi troncs; ni amb la *canal*, terme d'alta muntanya: mera via d'ascensió o de descens; ni amb la *coma*: ampla i amb pastura o aplegat.—⁴ A la Bastida preguntant què eren *Les Llaus* m'explicaven «són terres que no es cultiven, són per a les bèsties» (1959).—⁵ Veg. la monografia de Jon Pult, *Die Bezeichnungen für Gletscher und Lawine in den Alpen*, Samaden, 1947, 140 pp., a la p. 117; cf. *AIS*, mapa 426.—⁶ Allà i tot és un terme espars o decadent: a la Vall d'Aran només es recordaven de *lau* (masculí) a la punta NE. (Bausén, pertot suplantat per *laueč*, veg. infra, *Voc. Aran.*, s. v.); Luixon *lau* «*lavanche de cailloux*» (Sarrieu, *RLR* XLVII, 519); a l'Alt Coserans, Castet (*Gloss. Top. Castillonais*) només posa *laou* al costat de *laouet* en el significat de «ravin creusé par les eaux»; vagues notícies en Palay; Rohlfis en troba memòria a Massat (Arieja SO.), Batmala, Salat, Luixon i a Campà de Banheres (*Le Gc.*, p. 70, § 359). Observem que és fantàstic el derivat adjectiu **LABIA* que ens voldrien fer acceptar Hubschmid i Wartburg (*FEW* v, 100b, 1, 2) per a uns qualificatius heterogenis de noms d'animals en un parell de parlars gascons, amb el pretext que anirien amb un nom romanès o balcànic de color (allà també etimologia incertíssima), com a derivat de *LABES* partint d'un significat 'taca' (de fet *labes* només és màcula moral, no cap taca de colors); Wartburg ho penja prudentment a una proposta escrita de Hubschmid, com sol fer quan se'n renta tàcitament les mans.—⁷ «Com la *lava*, fluïnt del cor de les muntanyes / a la ciutat futura», *GAlomar, Po. d'Ara.*, p. 4a.—⁸ Potser no es té prou en compte que en provençal modern és el verb *avalancà* 'estimbar, llançar cingleres avall' el que està més arrelat «*quau es --- lou sacre / qu'avalanco li mèle, amount ---*» exclamen de baix estant quan Calendau destraleja els pins mèlics i avets dalt de l'obaga espadada del Ventour (VII, 29.3); cosa que donaria fàcil agafador a una teoria que veïés en aquest verb un derivat romànic en -*ANK-ARE* format sobre el verb *avalare* 'davallar, fer baixar', del qual *avalanco* i congèneres podrien ser mer postverbal romànic. Però el conjunt dels fets ens aparta de la idea. En aquest punt la teoria i la massa de dades aplegada en el *FEW* I, 101.3 em sembla restar sòlida i ferma, i solament a títol de convergència (més important del que se sol dir) crido l'atenció sobre el prov. mod. *avalancà*.—⁹ El *Llavall*, que ell do-

cumenta com a *lavalgo* en un doc. de l'època comtal, i que de fet és ben freqüent en la nostra toponímia (en part dissimilat com a *Navall*, *Navalla*), com que molt repetidament es comprova com a nom de fonts o de basses, deu ser més aviat *LAVACRUM/-ACLUM* de *LAVARE*. La *Grau de Llavallot* entre Vallvidrera i Olorde, celledeta al costat del mas que de criatures anomenàvem Can *lèbiol* o *lèbòiol* (com jo ho sentia als meus vells familiars, ja abans de 1912), no serà NP, malgrat d'això, però com que hi ha una gran font (que també deïem *de(l) Llavaïol*), deu ser també diminutiu de *LAVACRUM/-CLUM*; *lèbiol* era la pronúncia més familiar, que ja sentia dir llavors al meu oncle i el meu pare: «la sortida que faríem fins a Vallvidrera tota una colla de companys, amb la gran costellada a la Font del *Llaviol*», *Preasons Imag.* XIII (p. 146, O. C., 894b1). Ben improbable també que hi tinguin res a veure *La Vajol*, *Lavansa* i *Lavaix*.—¹⁰ Encara que resta probable que la -*m*- es degui a propagació de la nasalitat de la -*n*-, notem que a Roses també diuen *esllamissada* en lloc de 'esllavissada'.—¹¹ Mot que hom cita sovint en forma deturpada. *llavell* Balari, i altres, *llavall* Wartburg; formes inexistentes: *lèbèl* notació falsa, ultracorrecció absolutament infundada, del mallorquí *AMAlcover*, a Bonansa (*AlcM*)—puc garantir que això no s'ha sentit mai en aquell país—ço que condueix *AlcM* a postular un absurd **LABELLU*.—¹² Denunciem una de les habituals fabricacions de García de Diego (*Dicc. Etim.*, 2406a); el verb català vindria del derivat llatí *elabi*, junt amb «nav., arag. *eslava* 'pendiente para deslizarse'», però no existeix tal mot enlloc a Aragó ni a Navarra (manca a tots els glossaris, fins al riquíssim d'Iribarren) i no és més que una audaç invenció d'última hora (notem l'addició recent, denunciada per la lletra *a*) a pretext del nom de població navarrès *Eslava* (que sembla ser d'origen euskera *ez-lab-* 'que no cau').

+*LLAUGES*, f. pl., 'sabates fines, botines', mot murriesc barceloní, probablement extret de *lleugeres*. Des de la presó, en el castell de Montjuïc, escrivia Corromines al seu savi amic J. Massó i Torrents, 15-II-1897: «de lo que he pogut fer-ne un estudi és dels 'peces' i del seu lligatge; aquests tipus de tunanta, que porten un mocadoret lligat al coll, botines de xarol --- surten del pataco estarrufats com uns galls de llavor --- amb una vanitat infantil es miren de tant en tant les *llauges* i s'ensorren la tura fins als ulls»: aclarint que *llauges* és 'botines' i tura 'gorra' (O. C., 1657 a, n. 4). No recollit en cap djcc. (ni en els reculls d'argot barceloní de Givanel, *BDC* VII, i *MLWagner*).

La regressió es pogué fer en barceloní, d'acord amb un procediment derivatiu afavorit per l'argot, o bé ser manllevat de la llengua d'oc, on de fet es troben tals formes retrògrades—amb *eu*—; i alhora també s'hi documenta el pas de *eu* a *au*: *lèuge* «léger» en el Var i en dos parlars de l'Erau; a Pezenàs també «vide (d'une charrette)»; a l'Alt Lavedà *lèuzas* 'poumons', partint allà potser de l'abstracte oc. ant. *leujor* 'lleu-